

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 201/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Róbert Fatura, Centrum 18/23, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s princípom právnej istoty podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 CoE 215/2017 z 1. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s princípom právnej istoty podľa čl. 1 ústavy rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 CoE 215/2017 z 1. februára 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva:

«Okresný súd Partizánske Uznesením č. k. 2Er/400/2008 zo dňa 23.05.2017 zamietol návrh sťažovateľa na pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného, vyhlásil exekúciu za nepripustnú a exekúciu zastavil.

Proti uvedenému rozhodnutiu... podal sťažovateľ odvolanie... Napádaným Uznesením KSTN odmietol odvolanie...

Sťažovateľ vo svojom odvolaní... namietal porušenie práva konať pred súdom resp. porušenie práva na spravodlivý súdny proces ako aj porušenie zásady právnej istoty a to v nadväznosti na skutočnosť, že v konaní došlo k postúpeniu pohľadávky oprávneného voči povinnému na sťažovateľa, no napriek uvedenému súd nekonal s právnym nástupcom oprávneného - sťažovateľom. Na skutočnosť postúpenia pohľadávky prihliadol konajúci súd až po tom, ako mu táto bola zo strany právneho nástupcu oprávneného - sťažovateľa oznámená, a na základe toho, že oprávnený v exekúcii zanikol prvostupňový súd exekúciu zastavil, ako subjekt, ktorý podľa názoru konajúceho súdu mohol jediný navrhnúť zmenu účastníka v konaní. Odvolací súd však odvolanie podané sťažovateľom odmietol z dôvodu, že nielenže smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon nepripúšťal opravný prostriedok, ale naviac ho podala neoprávnená osoba. Vzhľadom k tomu, že subjekt, ktorý bol v exekúcii oprávnený zanikol, nie je zrejmé, kto bol teda v danom konaní oprávnený podať opravný prostriedok za oprávneného, ak nie jeho právny nástupca, s ktorým súd v exekúcii naviac vôbec nekonal...

Sťažovateľ má za to, že takýmto postupom a rozhodnutím KSTN došlo k porušeniu jeho ústavných práv, a to práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotveného v čl. 46 a nasl. Ústavy SR a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s princípom právnej istoty podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Sťažovateľ má za to, že postupom prvostupňového a odvolacieho súdu došlo k odňatiu jeho práva konať pred súdom ako aj k porušeniu princípu právnej istoty. Samotný sťažovateľ nielenže sám iniciatívne oznámil súdu, že je právnym nástupcom oprávneného, ale taktiež mal záujem riadne pokračovať v konaní. V tejto súvislosti je viac ako zarážajúce, že exekúciu, ktorá bola vedená od roku 2008 a v roku 2010 bol pôvodný oprávnený vymazaný z Obchodného registra, súd naďalej „viedol“ a to viac ako 7 rokov a až po oznámení sťažovateľa exekúciu zastavil. Takéto rozhodnutie, či už o zastavení konania, ale najmä rozhodnutie KSTN, kedy odmietol odvolanie proti rozhodnutiu Okresného súdu Partizánske v tejto veci je arbitrárne a samotný sťažovateľ, ako právny nástupca oprávneného na základe takéhoto rozhodnutia nemohol následne uplatňovať všetky svoje práva, ktoré mu vyplývajú z Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ostatných právnych predpisov SR. Máme za to, že postupom KSTN kedy tento odmietol opravný prostriedok proti rozhodnutiu okresného súdu, napriek tomu, že riadne a zákonným spôsobom prešli práva a povinnosti z pohľadávky v exekučnom konaní na sťažovateľa, porušil jeho právo na súdnu ochranu. Uvedené je zrejme aj z toho, že hoci sa sťažovateľ domáhal svojho práva na súdnu ochranu, podaním riadneho opravného prostriedku, tento konajúci súd v podstate vylúčil možnosť sťažovateľa, aby uplatňoval svoje práva na ďalšom súde a to aj s poukazom na skutočnosť, že pred tým ako bolo sťažovateľovi doručené napadnuté Uznesenie KSTN bolo mu medzičasom doručené aj Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 5ECdo 17/2017 zo dňa 24.01.2018, ktorým súd odmietol dovolanie sťažovateľa síce v inej, ale identickej veci. Sťažovateľ z tohto dôvodu nevyužíval mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie, nakoľko bolo zrejme, ako by v danej veci rozhodol najvyšší súd, ako aj z dôvodu bezdôvodného zaťažovania súdov SR, ako aj z dôvodu, aby mu nebola uložená pokuta v zmysle ustanovenia § 452 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v aktuálnom znení.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo spoločnosti [redacted] na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s princípom

právnej istoty podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Krajského súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 19CoE/215/2017 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu Trenčín č. k. 19CoE/215/2017 z 01.02.2018 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti [REDACTED]

[REDACTED] sa priznáva finančné zadostučinenie v sume vo výške 1000,00 EUR (slovom jeden tisíc eur), ktoré je Krajský súd Trenčín povinný spoločnosti [REDACTED] vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

4. Spoločnosti [REDACTED]

[REDACTED] sa priznávajú trovy konania a právneho zastúpenia v sume vo výške 390,50 Eur...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval samotný návrh, ústavnému súdu spolu s návrhom doručil splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ splnomocňuje advokáta „... *k zastupovaniu vo veci: jeho sťažnosti na Krajský súd Trenčín, ktorého postupom a následným rozhodnutím bolo porušené sťažovateľove právo na súdnu a inú právnu ochranu v konaní 19CoE/215/2017*“.

Ústavný súd zdôrazňuje, že takto formulované splnomocnenie nespĺňa obligatórne formálne náležitosti vyžadované § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže v ňom nie je výslovne uvedené, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní

(živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že aj samotný sťažovateľ je advokátom, a teda vytýkaný nedostatok udeleného splnomocnenia mal možnosť sám napraviť.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2018